A woman with long reddish-brown hair, wearing a dark blue lace dress with long sleeves and a full skirt, is posing dramatically. She has her right hand raised to her forehead and her left arm extended outwards. The background is dark, with some warm-toned wooden elements visible on the right side.

Prāts un jūtīgums

Aktrise **ILZE KUZULE-SKRASTIŅA** spēj apraudāties par to, ka beigusies vasara. Skaisti, vai ne? Šo jūtīgumu gan Ilze, gan viņas mamma Māra Zālīte pārmantojušas no vecmāmiņas. Dvīņi Emīlija un Marats šoruden sāk mācīties otrajā klasē, bet Ilzei tikmēr intriģējoša un mazliet biedējoša ar trim liktenīgu sieviešu lomām sākas jaunā sezona. Pēc nedēļas un divām dienām viņa pirmizrādē spēlēs Lulū – sievieti, kurā velns uzvarējis eņģeli.

Mēs runājamies jaunās izrādes dekorācijās iepretī mīlziņai, zeltītu segu klātai gultai. Ilze trīsreiz izvelk un paknibinās gar elegantu nieciņu, no kura vēdi tieva dūmu strūklīņa. Ar modīgajām bezdūmu cigaretēm viņa sāksi atradināties no savas trakās pīpētķāres. Un uz maniem jautājumiem viņa cenšas atbildēt ar tādu aizkustinoši godīgu dziļumu.

AIVA: Žurnāla iznākšanas laikā līdz pirmizrādei būs palikusi nedaudz vairāk kā nedēļa. Ir aktieri, kuri dienās pirms pirmizrādes dzīvo uz nerviem. Kāda kļūsti tu?

ILZE: Man ir jautāts, vai es strādāju par aktrisi vai esmu aktrise. Un es bez šaubīšanās atbildēju, ka strādāju par aktrisi. Man patīk profesionālisms. Vienkārši runājot – tā nav dzīve, tas ir kino. No otras puses, saprotu, ka, to teikdama, esmu mazliet splinīga – jo tā īsti nav. Pirms pirmizrādes, arī darot visu citu, domās visu laiku būšu tikai pie lomas. Man ir paveicies, ka man ir ģimene un bērni, kas liek to aizmirst, – nav variantu, jādara arī citas lietas. Bet mājās domāšu par lomu, par to daudz runāšu un naktis negulēšu. Būšu tāda – kā pirms pirmizrādes. Ar domām pie Lulū.

Pagājušā sezona tev bija skaista – Spēlmaņu nakts skatītāju balva, Krodera pirmdienas nominācija un visbeidzot Lilītas Bērziņas balva... Ko tev tas nozīmēja?

Es izjūtu pateicību, patiesu pateicību. Tāpēc, ka manī notiek nemītīga ciņa ar zemu pašnovērtējumu. Es nedomāju, ka man ir zems pašnovērtējums, bet tas ir darbs ar sevi. Kad man piezvanīja, lai pateiktu, ka piešķirta Lilītas Bērziņas balva, tad pirmā doma bija: man? Kāpēc? Bet tad es sapratu, ka nedrīkstu koķetēt ar šiem tekstiem – kāpēc man, neesmu pelnījusi, esmu pārāk jauna... Muļķības. Ir vienkārši necienīgi tā izteikties, ja ir tāds pagodinājums. Kaut kur dziļumos tāda doma, protams, ir, bet es to lieku malā un saku paldies. Un Krodera pirmdienas dāvana, piespraude ar ābelīti, ir tik skaista, ka gribas to nēsāt visu laiku!

Tu reiz teici, ka gribi lomu, kura norauj jumtu. Vai esi to piedzīvojusi?

Atceros, kad es to teicu, un ar šo teikumu laikam to piesaucu, jo drīz vien sākās lielo lomu pieplūdums. Ļoļečka *Peldošajos ceļojošajos*, tajā pašā sezonā arī *Mana māsa*. *Karmena*, *Jūlijas jaunkundze*, *Ivanovs*. *Laulības dzīves ainas* man pilnīgi norāva jumtu! Noraut jumtu man nozīmē to, ka šie divi mēneši no manas dzīves ir pavadīti ļoti vērtīgi un saturīgi. Solis uz priekšu.

Iestudējot *Laulības dzīves ainas*, kur uz skatuves bija jāšēz uz poda, tev

bija jāmacās nekaunība. Ko tev vēl nācies mācīties?

Katram jau jāmacās kaut kas cits, tas atkarīgs no personības. Man kā kārtīgai meitenei bija jāmacās skatuviskā nekaunība. Kad es to iemācījos, tas bija tāds kaifs – pēkšņi saproti, ka tev uz skatuves nav robežu, vari izdarīt jebko!

Izrādē *Vecpuiši un vecmeitas* man bija ļoti mīļa loma Buļba, un tur es noķēru to sajūtu, kā viņa runā par lietām. Es nekad mūžā tā nerunātu – bet pēkšņi es to daru un saprotu to sievieti! Piemēram, dialogā ar Artūru Dīci Buļba stāsta, kāds uzturs jālieto, lai cilvēkam būtu pareiza vēdera izeja. Un stāsta tā, ka tas vairs nav stāsts par fizioloģiju, bet par dzīves jēgu. Tik absurdi traka dāma, skatītāji bija šokā, un man bija pilnīgi vienalga. Jo skatītāji lielākā šokā, jo vairāk pārliecināta es biju par sevi. Un viņiem tas patika!

Interesanta, pilnīgi pretēja pieredze ir *Karmenā*, kur vienā izrādē es pēkšņi pirmo reizi savā aktieriskajā mūžā sapratu, ko nozīmē *ceturtais sienas princips* – kad skatītāju vietā ir siena, un tu uz skatuves nespēlē, bet vienkārši tur dzīvo. Tik kaifīgi, tāda laime, ja gadās to piedzīvot!

Par Lilītas Bērziņas balvu pirmā doma bija – man? Kāpēc? Bet tad es sapratu, ka nedrīkstu koķetēt.

Uldis Dumpis intervijā žurnālā *Santa* runā par bohēmu un atzīst, ka jaunā aktieru paaudze esot daudz pragmatiskāka. Tev noteikti ir dzelzains režīms, bērni un mēģinājumi. Bet vai pa to vidū kaut kur pavid ar leģendārā bohēma?

Vārdu *bohēma* cilvēki nesaprot pareizi, jo tas nav stāsts par alkoholu. Bet es tādu isto bohēmu esmu piedzīvojis visu bērnību, piemēram, savu vecāku viesistabā aizmiegot ar rakstnieka Alberta Bela skaļajiem smiekliem fonā. Es tādā vidē uzaugu. Un tādā ziņā šī bohēma turpinās. Mēs teātri šobrīd esam domubiedru grupa, kas par profesiju un dzīvi domā apmēram vienādās līnijās. Tiekamies teātri un dažkārt arī ārpus teātra un runājam par to, kas mums ir svarīgs. Piemēram, par to, vai ir jēga nodarboties ar mākslu, un kam tad citam vispār ir jēga. Tāds Dailes teātra patriotu klubiņš, kurim tiešām teātris ir reāli svarīgs. Es, Ieva Segliņa, mans virs... Kopā esam kādi piecpadsmit.

Bet režīms man tiešām ir! Tas man palīdz, jo tad gan mana veselība, gan ķermenis ir sakārtots. Sezonas laikā režīms ir diezgan stingrs. Vasarā cita lieta,

taid es varu kārtīgi *atlaist*. Bet to es daru tikai tad, kad esmu priecīga, visi mani svarīgie cilvēki ir laimīgi, un visi ir kopā. Vēl atbrauc mūsu labie draugi, un tad sarunas var turpināt naksnīgākā gaisotnē. Parasti tā ir vasara.

Tavs virs Artūrs (aktieris Artūrs Krastīņš – red.) intervijā *IEVA* pieminēja jūliju kā jūsu svēto mēnesi. Kāda tev bija šī vasara?

Fantastiska. Karstums – tas ir mans, man vajag vasaru ar karstu sauli un ūdeni. Vēl mēs visi kopā bijām ceļojumā uz Spāniju – bez steigas, uz desmit dienām. Bērņus tagad interesē kaut kas vairāk nekā tikai peldes baseinā, un mēs braukājam apkārt, bija tik daudz iespaidu. Un vēl viss mūsu svētais jūlijs!

Augusta beigās viena braucu uz Rīgu un tad sapratu, ka braucu no lauku mājas prom jau uz visu rudeni un ziemu. Un, to saprotot, es katru vasaru braucu un raudu. Neesmu bēdīga vai skumīga, bet apraudu vasaru. Mamma stāstīja – kad biju maza, tad katru Jaungadu pirms salūta raudāju. Un paskaidrojums bija tāds: «Man ir žēl vecā gadiņa! Viņš bija tik labs, viņš iet prom!» Tā tagad pieaugušā vecumā raudu par

vasaru, kura ir pagājusi. Bet tās ir prieka un pateicības asaras – paldies, vasara, ka tu biji.

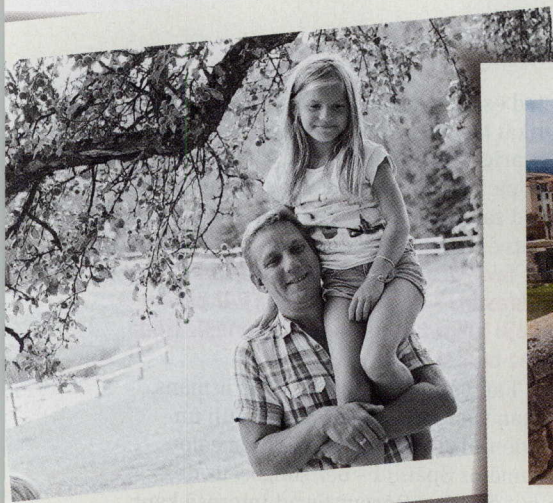
Klāt ir septembris, bērni sāk iet skolā. Ko tas mainīs tev?

Jā, mūsu bērni jau 2. klasē. Man tas nozīmē šausmīgi agru celšanos. Bet man patīk arī rudens. Jau desmit gadu strādāju teātri, un man tas nozīmē arī jaunu sākumu. Tumšie mēneši ir visintensīvākie, ārā kļūst tumšs, un cilvēki nāk uz teātri. Tā ir patīkama sajūta – tagad priekšā lielā strādāšana!

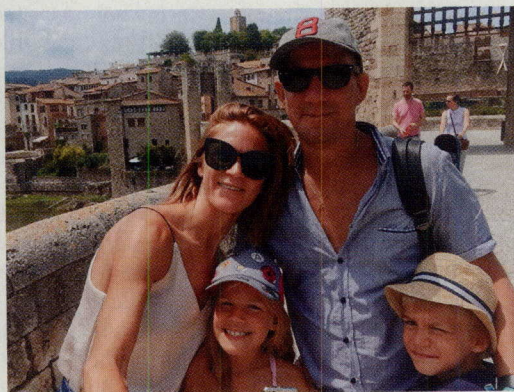
Šajā vecumā jau var saprast, ar ko bērni aizraujas, ar ko apdāvināti. Kas vislabāk padodas taviem dvīņiem Emilijai un Maratam?

Pilnīgi skaidrs, ka mums ir ļoti spītīga un mērķtiecīga meita. Spītība ļoti noder, kad viņa grib sasniegt iecerēto. Pirmoreiz to ievērojām, kad baseina peldēšanas nodarbībās puika jau nira, bet meita nebāza galvu zem ūdens. Un tad pamazām to iemācījās pati, mājās katru dienu divreiz ejot vannā un ik pa laikam iesaucoties: «Mammu, nāc, paskaties, es jau nirstu!» Sākās ar zoda ielikšanu ūdenī, tad ar deguna aizspiešanu... Pēc mēneša baseina nodarbība

Tētis un viņa meitiņa.

< Iespaidu pilns ceļojums uz Spāniju visiem četriem kopā.

Emilija ienira. Un izdarīja to pati.

Viņa jau ceturto gadu dejo Zitas Errs baleta studijā un tam pievēršas ļoti nopietni. Ja viņa gribēs iemācīties špagatu, tad pati mājās stieps tik ilgi, kamēr izstieps. Savukārt Marats ir tāds čālis, kuram padodas ļoti daudz kas. Kopš dzimšanas kustīgs kā ūdenszāle, un viņa fiziskais ķermenis var izdarīt ļoti daudz. Šovasar bija futbola čempionāts, un mums aktuāls bija futbols. Marats čempionāta laikā nenovilkā Mesi kreklu un šortus. Es tos izzagu, lai varētu izmazgāt! Marats grib spēlēt futbolu, aktīvi skeito un skrituļo, bet skaidrs, ka būs jākoncentrējas uz kaut ko vienu.

Kāda ir loģistika jūsu mājās – kā jūs visu paspējat?

Vienmēr, kad man prasa – kā tu visu paspēj? –, mana atbilde ir: tas viss ir tikai labs menedžments. Jāmāk saplānot laiku. Artūrs sākumā par mani smējās, bet tagad saprot, ka visu nevar paturēt galvā. Nedēļa jāsaplāno uz papīra, lai tā ir skaidri redzama.

Mēs sapratām, ka netaisīsim no sevis vecākus supervaroņus, un mums vajadzīga palīdzība, lai varētu bērnus aizgādāt no viena Rīgas gala uz otru. Tāpēc mums ir palīgi. Dažkārt vecāki, bet vispār mums šogad vēl ir auklīte. Man vajadzīgs arī mans laiks, kad braucu uz treniņu, lai es justos labi, būtu stipra un vesela. Tāpēc mums vajag auklīti, kas izvadā bērnus un vakarā sagaida mājās pēc izrādes.

Nākamgad gan Emilijai un Maratam būs pašiem jāsāk pārvietoties pa pilsētu. Viņi tam jau ir gatavi – otrā klase, bet es laikam vēl ne, man tas būs milzīgs pārdzīvojums. Tik divaini, liekas, ka mēs vēl tikko bērnus stūmām ratos, bet tagad viņi paši braukās pa Rīgu.

Tev bērni reizēm uzdod jautājumus, uz kuriem grūti atbildēt?

Jā. Nesen bija situācija, kad bērnu klātbūtnē es citam cilvēkam samānījos. Neatceros konkrēti, bet man uzdeva jautājumu, vai man kaut kas patīk. Es

atbildēju: jā, ļoti patīk! Tā saucamie baltie meli. Bet mēs pirms pusstundas bijām runājuši, ka man nepatīk. Un tad es sapratu, ka bērni dzird, kā es atklāti mānos. Par to mums bija saruna.

Tā ir tāda psihoterapija – bērns uzdod jautājumu, un no jautājuma tu pati saproti atbildi. Par elementārām lietām. Par nāvi, par karu, par okupācijas faktu. Un grūti atbildēt objektīvi, piemēram, par latviešu un krievu attiecībām. Vai mums izaugs *baigie* nacionālisti, dzirdot, kā mēs ģimenē runājam par šīm lietām?

un Artūru ir līdzīgi. Viņiem pat ir visu sporta veidu bumbas, šogad klāt nāca pat regbijs un ūdenspolo. Lai izmēģinātu, kā tas ir! Maniem ģimenes vīriešiem ir sava sporta pasaule.

Tava lielā dzimta ir milzu vērtība. Bet vai ir tradīcijas, kuras jūs veidojat sev četratā?

Mēs četratā esam ļoti pašpietiekami. Arī tāpēc, ka tieši četratā esam reti. Bet, kad esam, tad jūtam, ka esam komanda. Kā reizēm saka mana mamma: jūs taču veselu dienu neesat no mājas izgājuši!

Artūrs pārspēj tos pārējos. Tādas ir mūsu attiecības. Mans vīrs vienkārši ir *krutāks* par visiem pārējiem!

Kāda tu biji otrklasnieces vecumā?

Šausmīgi kārtīga un apzinīga meitenīte. Bet skaidrs, ka es biju liela un gudra! Man nesen ar Emiliju bija saruna, kādu es viens pret viens atceros no savas bērnības ar savu mammu: «Lūdzu, lūdzu, kad es varēšu pati iet uz skolu? Es gribu pati! Tieši kurā konkrēti datumā?» Es saprotu, ko Emilija man grib pateikt: mammu, paej *bišķi* maliņā, ļauj man pašai! Un spilgti atceros pirmo reizi, kad es pati tā gāju. Tie man bija svētki.

Bērni vienu dienu padzīvojās pie manas krustmātes, un tad viņa teica: «Nu, Emilija ir pilnīgs Ilžuks!» Lai gan nags es otrajā klasē droši vien vēl nekrāsoju. Tagad tā ir pilnīgi norma. Mans tēvs prasa par Emilijas nagiem: nu vai tad var tā uz skolu iet! Protams, var. Visas krāso!

Tu parasti stāsti, cik labas tev attiecības ar tēti. Vai Artūram arī veidojas tāda saikne ar Emiliju?

Jā, ļoti spēcīga. Artūram vispār ir ļoti ciešas attiecības ar abiem bērniem. Bet var redzēt, cik tās ir atšķirīgas. Modelis ar Emiliju viņiem ļoti līdzīgs kā man ar manu tēti. Viņa var paplīkšņināt actiņas, un tētis izkusis. Emilija ļoti labi zina,

Mēs baudām to kopābūšanu. Mums ir ilgie kopīgie rīti. Lauku mājās mans dēls paziņojis, ka šajās dienās lūdz nevienu neierasties agrāk par pulksten 12. Jo grib izbaudīt to, ka visi ir mājās. Viņš ar to atpūšas – visi ir mājās, viss ir kārtībā! Par šiem rītiem man nāk prātā tās rindas: «Vai ir visi vakarā...»

Tu esi spēlējusi Džuljetu, un viņas mīlestība ir tāds karsto visu vai neko attiecību posms. Bet realitātē attiecības tālāk rozā brillēs krit un seko citi posmi. Kā tev šķiet, kā tas šobrīd ir tev un Artūram?

Visa pamats ir tas, ka es Artūru ļoti cienu, un domāju, ka viņš arī mani ciena. Tā nav tāda vēsa, bet dziļa un sirsniņa cieņa.

Kas ir mans atskaites punkts? Kaut kas, par ko iedomājos diezgan bieži. Jebkuru citu – lai cik kolosālu – vīrieti man atliek salīdzināt ar Artūru, un Artūrs vienmēr uzvar. Visos punktos. Viņš atbilst manām vērtībām. Kāds vīrietis man šķiet interesants vai pievilcīgs, bet pēkšņi viņš pasaka vai izdara kaut ko tādu, par ko man liekas: ak Dievs, mans Artūrs tā nekad nedarītu.

Viņš nekad tā nenolaistos vai šitiek stubu teikumu principā nekad nevarētu pateikt. Viņš nekad nevarētu kaut kam pievērsties tik rupji! Artūrs pārspēj tos pārējos. Tādas ir mūsu attiecības. Es saprotu, ka mans vīrs vienkārsi ir *krutāks* par visiem pārējiem!

Tavs tētis ir 12 gadu vecāks par mammu, un jums ar Artūru ir 11 gadu starpība. Tev bija 11 gadu, kad viņu ieraudzīji uz skatuves pirmajā lomā. Vai tu kādreiz jūti, ka Artūrs ir arī tavs skolotājs?

Jā. Gan cilvēciski, gan profesionāli man ir liela laime, ka esmu satikusi tieši šo cilvēku. Kad Artūrs nāk uz manām izrādēm, viņš vienmēr ar mani par manu darbu runā ļoti godīgi. No Artūra esmu ļoti daudz mācījusies profesionālā ziņā.

Es apprecējos ļoti jauna, man bija 23 gadi. Ja viņš nebūtu istais cilvēks, visādi varēja beigties. Bet viņš man ļāva uzplaukt kā sievietei. Arī tas, ka bērni bija dviņi, galīgi nebija vienkārsi. Citi mūs šausmīgi baidīja, cik tas būs traki. Bet tas trakums kaut kā nemaz nepienāca, un tas ir lielā mērā Artūra nopelns. Es neiegrīmu tādā sadzīviskā rutīnā, kas mani ļoti nomāktu. Artūrs neļāva tam notikt, viņš ļāva man realizēties.

Tev piemīt tāds jūtīgums. Bet pirms pieciem gadiem, kad nomira tava vecmāmiņa, tu uzreiz pēc bērēm brauci vadīt galā koncertu Latvijas Nacionālajā operā. Kā tu to spēji?

Tas bija tik šausmīgi. Tas notika autopilotā. Tās ir profesijas blaknes. Toreiz man ļoti palīdzēja mana ģimene. Vīrs un mamma man teica: «Nav variantu! Tas ir jādara, tāda ir dzīve.» Esmu redzējusi, kā aktieriem jākāpj uz skatuves vēl smagākos brīžos. Nezinu, kā to var.

Esī stāstījusi par savām attiecībām ar tēti un mammu. Bet ko tev nozīmēja vecmāmiņa?

Vecmāmiņa bija lauku vecmāmiņa. Viņa man nozīmēja bērības laimīgās vasaras. Slampē pie viņiem dzīvoja arī mana mīļā krustmāte un māsiņa, ar kuru esam augušas kā māsas. Vecmāmiņai bija izcila humora izjūta. Mēs, bērni, to ļoti ātri sajūtām, un, kad vecāki atbrauca pakaļ, mums bija pilna azote ar vecmāmiņas jokiem un stāstiem. Ja vecmāmiņa mūs sauca par mazajiem krupelēm, tas bija visjaukākais mīļvārdiņš. Latvijas Radio sešos no rīta bija himna, vecmāmiņa piecos no rīta gāja pie govīm un pēc tam nāca atpakaļ vēl drusku pagulēt un ieslēdza radio. Kad tagad šos radio rīta raidījumus dzirdu, tas vienmēr asociējas ar vecmāmiņu. Vecmāmiņai vienmēr bija Sibīrijas stāsti. Mēs visi viņu saucām par Vasi, un, kad viņa atbrauca uz Rīgu, es prasīju: «Vasīt, pastāsti, ko tu tagad

lasi?» – «Lasu vienu lubeni!» – «Pastāsti, kas tur ir!» Un viņa man stāstīja. Tas bija ļoti interesanti. Es domāju, ka tas piemīt visām mūsu ģimenes sievietēm, bet aizsākums noteikti ir vecmāmiņa – tāds liels jūtīgums, sentiments par visu. Mana vecmāmiņa varēja – *tinkš* – un apraudāties. Un pēc tam atkal smieties. Kad pa radio skanēja skaista dziesma, viņa mierīgi varēja apraudāties. Mēs visas esam tādas, viņai līdzīgas. Varu apraudāties, braucot no laukiem, par to, ka vasariņa beigusies.

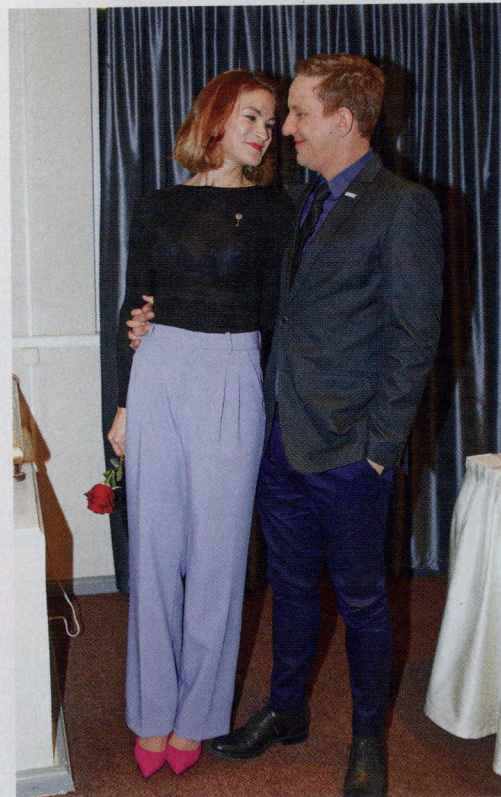
Vecmāmiņa vienmēr zvanīja uz Rīgu. Kad viņa nomira, tas, ko mēs, dzīvi palikušie, sev pārmetām – ka nekad jau nebija laika aprunāties. Vajadzēja biežāk aprunāties, biežāk piezvanīt. Viņa ļoti jūta līdzī visu, kad es sāku strādāt teātrī. Un dzeltenajai presei es varu piedot visu, bet to, ko tā nodarīja manai vecmāmiņai, kad sākās manas un Artūra attiecības, es vēl nevaru pieņemt. Mēs tikām izvazāti pa visurieni, un viņa to uztvēra ļoti jūtīgi. Mums, pārējiem, tas salīdzinoši bija kā pilei ūdens.

Vecmāmiņa bija laukos, bet mums tā dzīve vairāk notika Rīgā, tāpēc Rīgā man bija auklīte. Līna Austere. Latvijas laika cilvēks, viņai bija stāsti par ganos iešanu, un man, pilsētas bērnam, bija šoks, klausoties, kā ganos sildījuši kājas, ļaujot, lai gotiņa čurā virsū uz pēdām. Viņa bija pazaudējusi savu ģimeni, vīrs un bērniņš gājuši bojā, karš visu izjauca.

Tev ir 33 gadi, tāds ipašs vecums. Kā tu tajā jūties?

Šobrīd noteikti jūtos labāk nekā pirms gadiem desmit. Tikko sezonas atklāšanās viena no vecākajām kolēģēm man teica: «Nu tagad tev ir jāspēlē! Nu ir istais laiks!» Un man tā arī gribas. Galu galā es daru to, kas man patīk. Tas jau ir ļoti daudz. Protams, bērnu piedzimšana maina jebkuru sievieti. Nezinu, vai varam runāt par tādu pilnbriedu – bet varbūt šis ir tas brīdis, kad es kā sieviete jūtos labi savā ķermenī un jūtos labi ar tiem cilvēkiem, kas man apkārt?

Es tagad strādāju ar sevi un mācos, un pienācis tas brīdis, kad esmu iemācījusies pateikt paldies. Piemēram, pagājušajā sezonā beidzot dzīvē iepazīnos ar Elzu Leimani, kura man jau sen ir skaistuma etalons. Es vispār aprīnoju balerīnas, tas man ir skaistuma kalngals. Elza bija uz manu pirmizrādi, un mēs iepazīnāmies. Tajā vakarā es aizgāju mājās un domāju: kāpēc es nepateicu, ka viņa ir brīnišķīga, skaista un talantīga? No tās dienas sev teicu: tagad es to darīšu! Un, kad satiku ģitāristu Mārci Auziņu, saņēmos un piegāju klāt, un pateicu paldies, ka viņš brīnišķīgi iespēlēja dziesmu, kuru es dziedu izrādē *Karmena*. Kad to dziedu, vienmēr

Tieši Artūram bija jāvada ceremonija, kurā Ilze saņēma «Krodera pirmdienas» nominantu balvu – «Zelta ābeles» piespraudi.

par Mārci padomāju. Es to pateicu, un tas bija tik labi! Tās ir lietas, ko es tagad varu izdarīt, bet nevarēju agrāk. Dalīties ar labo! Un saņemt drosmi.

Es šo kautrību tagad redzu savos bērnos. Mums ir lielas diskusijas par to, jo viņu kautrība dažkārt jau robežojas ar nepieklājību. Viņi ļoti kautrējas sveicināt vecākus cilvēkus. Ienākot teātrī, jā-saka *labdien*, un tam mazajam tas jā-saka pirmajam. Bet Marats un Emīlija ir ļoti sakautrējušies, mūsējie nav tādi bosisi. Es biju tieši tāda pati. Vēl pēc ienākšanas teātrī man pārmeta, ka esmu augstprātīga. Jo es nesveicinājos! Man likās – kādēļ gan lai es sveicinātu šo lielo cilvēku, viņš vispār nezina, kas es tāda esmu!

Man vienmēr liekas interesanti, kā konkrētas lomas atnāk konkrētā dzīves brīdī. Šī sezona būs pilna ar trijām ļoti atšķirīgām sievietēm, katra no viņām ir milzīga personība. Mani kaut kā pie-meklē sievietes ar lielo burtu. Sezona būs interesanta un nedaudz biedējoša.

Kādēļ biedējoša?

Jo negribas atkārtoties. Bet cilvēcīgie resursi nav bezgalīgi, mēs katrs esam tāds, kāds esam. Katrā lomā, gribas aizbēgt no sevis, bet tam ir savas robežas. Taču tas mani interesē visvairāk. Un tā biedējošā sajūta ir ir izaicinājums.